

тика към нетърпимост спрямо друговърнитѣ народи и презира нововъведенията, които нарушаватъ изгодното за нея statu-quo. Единъ Мойсей се явява нѣкога твърде полезенъ реформаторъ, като дава нови вѣрски и политически закони и преустройва еврейското общество. Но следъ две хиляди години настѣпватъ „неизвестни до тогава нужди, идеи и желаня“ и Мойсеевитѣ наредби ставатъ недостатъчни или негодни за еврейския народъ. „Тогава измежду този народъ се ражда Исусъ, който съкратява десетѣтъ заповѣди въ една само, провъзгласявайки по-опростенъ и по-разуменъ нравственъ редъ възъ основа на едничкото общо нравствено начало: „Обичай ближния си, както себе си“ (Павелъ, Посл. Галат. 5, 14), — въ което се съдържатъ всички закони на пророцитѣ. И така отъ всички народи на земята се основава една християнска черква... Опредѣля се истинскиятъ смисълъ на четиритѣ онѣзи понятия, върху които е съградено човѣшкото общество: 1. Богъ е любовъ (Иоанъ, Посл. 1, 4, 8); 2. Религия е да се приглеждатъ сирачета и вдовици въ неволята имъ и човѣкъ да пази себе си неопетненъ отъ свѣта (Яковъ. Посл. 1, 27); 3. Духовенството е учителъ на народитѣ за изпълнение на горнитѣ заповѣди, като дава отъ себе си живъ примѣръ на добродетель словомъ и дѣломъ, както това опредѣля ап. Павелъ въ посланието си до Тимотей (2, 6—16); и 4. Човѣкъ е храмъ Божи (Павелъ, Посл. Коринт. 6, 16). „Обяви се на народитѣ човѣшкиятъ животъ за нравственъ и бремето на човѣка за леко“ (Мат. 11, 28—30).

Формулиралъ така спасителното евангелско учение, Селимински, който е въ случая твърде щастливо вдъхновенъ, не престава да изтъква и другъ пѣтъ великия и благороденъ подвигъ на Христа. Така той се доближава забележително много до религиознитѣ схващания на единъ Гьоте, който вижда въ личността на Исуса „божествено откровение на най-високия принципъ на нравствеността“ и който положително очаква постигането на християнския идеалъ въ бъдаще, чрезъ единение на разнитѣ вѣроизповѣдания. „Щомъ разберемъ, казва знаменитиятъ ваймарецъ, чистото учение и чистата любовъ на Христа, както тѣ сж, и щомъ се вживѣемъ въ тѣхъ, ще се почувствуваме и като хора велики и свободни, безъ да се безпокоимъ, дали стои тѣй или иначе съ нѣкои нѣща въ външния култъ. И